

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pastorale Missionariorvm

Verjuys, Jean-Baptiste

Antverpiæ, 1682

Tractatus VII. De Confirmatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41565

TRACTATUS VII.

De Confirmatione

*Utrum omnes fideles baptizati teneantur
hoc Sacramentum suscipere.*

DE hoc dubio agit S. Thomas 3. p.
q. 72. a. 1. ad 3. & dicit: *Omnia Sacra-
menta sunt aliquantulum necessaria ad
salutem, sed quaedam sunt sine quibus non est sa-
lus, quaedam vero sunt quae cooperantur ad per-
fectionem salutis. Et hoc modo Confirmatio est de
necessitate salutis, quamvis sine ea possit esse sa-
lus, dum tamen non praetermittatur ex contemptu
Sacramenti. Et ibidem art. 8. ad 4. Hugo de
Sancto Victore lib. 2. de Sacramentis p. 7. c. 3.
dicit: Omnino periculosum esset, si ab hac vita
sine Confirmatione migrare contingeret, non
quia damnaretur (nisi forte propter contemptum)
sed quia detrimentum perfectionis pateretur. Un-
de etiam pueri confirmati decedentes maiorem
gloriam consequuntur, sicut & hic maiorem ob-
tinent gratiam.*

Ex quibus infertur 1. contra Durandum
dist. 7. q. 1. a. 2. & Palud. ibidem quaest. 4. hoc
Sacramentum non esse de necessitate salutis,
sed

sed tantum cooperari ad perfectionem tam gratiæ, quam salutis æternæ.

2. Quòd valdè grave sit hoc Sacramentum omittere ex contemptu.

3. Quòd pueri morientes postquam confirmati sunt, per hoc majorem gloriam consequantur, ac proinde magnum detrimentum patiantur qui sine Confirmatione decedunt.

Quoad 1. Est communis sensus Ecclesiæ quòd haberi possit salus sine Sacramento Confirmationis. Non enim potest ullum adferri præceptum aut Divinum, aut Ecclesiasticum, quo Sacramenti hujus susceptio absolute mandetur. Imo nec ulla traditio, alioquin hoc deberet fidelibus intimari, uti alia Ecclesiæ præcepta & traditiones.

Objicitur tamen 1. Quòd Apostoli maximâ semper sollicitudine curârunt ut fideles recenter conversi baptizarentur, unde colligipotest hoc esse de præcepto, & quodammodo esse quandam traditionem Apostolicam. Inprimis act. 8. n. 14. statim ac Samaritæ susceperunt fidem, Apostoli miserunt Petrum & Ioannem, qui cum venissent oraverunt pro ipsis ut acciperent Spiritum sanctum, nondum enim in quemquam illorum venerat, sed baptizati tantum erant in nomine Domini Iesu. Tunc imponebant manus super illos, & accipiebant Spiritum sanctum. Omnes autem Sancti Patres intellexerunt per illam manuum impositionem.

sitionem Sacramentum Confirmationis. Imo Act. 1. v. 4. insinuatur præceptum quod Apostoli habebant ad expectandum adventum Spiritus sancti, ut per ipsum Confirmarentur: *Et convescens præcepit eis ab Hierosolymis ne discederent, sed expectarent promissionem Patris. &c.*

Resp. Ex duobus illis locis nullum inferri posse præceptum; non quidem ex primo. Quia ex illa sollicitudine Apostolorum solum colligitur utilitas hujus Sacramenti, imo quædam necessitas pro illo statu Ecclesiæ, propter imminentes persecutiones, quas Christus Dominus prædixerat. Ex 2. loco solum habemus quod præceptum fuerit à Domino Apostolis ut simul manerent, donec modo illo extraordinario acciperent Spiritum Sanctum, qui illos in gratiâ confirmaret ad arduum opus Apostolicum. Vel prout respondet Lessius in opere posth. 3. part. quæst. 72. art. 8 dub. 2. ut acciperent gratias gratis datas, quibus indigebant ad prædicandum per mundum universum, ut sic magis idonei redderentur ad munus suum exequendum.

2. Objicitur illud Urbani Papæ Epist. 1. decretali ubi dicit: *Omnes fideles per manuum impositionem Episcoporum Spiritum sanctum accipere debent, ut pleni Christiani inveniantur.* Magna autem est obligatio facere illa quæ requiruntur ut fideles pleni Christiani fiant. Accedit etiam præclara auctoritas Melchias
dis

dis Papæ ad Episcopos Hispaniæ, ubi sic scribit: *In Baptismo regeneramur ad vitam, post Baptismum verò confirmamur ad pugnam; in Baptismo abluimur, post Baptismum roboramur; Et quamvis transitoris sufficiant regenerationis beneficia, victurus tamen necessaria sunt Confirmationis auxilia.* Ex quibus verbis manifestè constat Confirmationis Sacramentum esse necessarium illis qui post Baptismum supervivunt. Nec refert impudens calumnia Calvinii, qui lib. 4. instit. c. 19 §. 10. quâ illum S. Pontificem vocat os sacrilegum. Magis enim credendum est S. Augustino qui Epist. 162. egregiè ipsum laudat, & Ecclesiæ quæ scripta ipsius maximi facit & ipsum tamquam præclarum Martyrem colit.

Respondetur. Verba Urbani non sic debere intelligi quasi sine confirmatione fideles non sint veri & perfecti Christiani, per gratiam habitualement acceptam in Baptismo; sed quia per Confirmationem abundantior gratiam accipiant; sicut etiam intelligi debet S. Cyprianus lib. 1. Epist. 12. ubi dicit; *Vngi quoque necesse est eum qui baptizatus est, ut accepto Chrismate, id est unctione, esse unctus Dei & habere in se gratiam Christi possit.* Alludit enim tam ipse quàm Urbanus Papa ad Chrisma unde derivatur nomen Christianum.

Ad auctoritatem verò Melchiadis respondeo ipsum alludere ad antiquum morem Ecclesiæ, quæ solebat hoc Sacramentum statim post

post Baptismum conferre. Quâ consuetudine
vigente non erat conveniens unum sine altero
dari, & uno recepto non statim alterum sibi
procurare, nisi fortè mors interveniret. Dicit
autem victuris hoc Sacramentum esse necessa-
rium, non necessitate absolutâ, sed ad melius
esse. Et maximè propter Ecclesiæ pro illo tem-
pore consuetudinem. Semper tamen lethale
peccatum est hoc Sacramentum ex contemptu
omittere. Quamobrem graviter culpatur No-
vatus hæreticus, quod cum in lecto decumbens
baptizatus fuisset, non receptâ Confirmatione
ipsam postea negligeret. Et ut negligentiam
suam excusaret, negavit homines post Baptis-
mum inungendos esse Chrismate, ut refert Eu-
sebius lib. 6. cap. 35. ex Epistolâ Cornelij Pa-
pæ. Et sic suo facto Novatus hoc Sacramentum
censebatur contemnere,

ARTICULUS II.

*Vtrum mortale peccatum sit hoc Sacra-
mentum negligere tempore
persecutionis.*

Certum est quòd regulariter sit pec-
catum veniale hoc Sacramentum ne-
gligere, dum haberi potest. Tum prop-
ter

ter detrimentum abundantioris gratiæ , tum quia homo se exponit sine illo multis tentationibus , & illusionibus diaboli : unde rectè monet Sylvius 3 . pag. quæst. 72. ad art. 8. quod si sollicitiores essent fideles ad susceptionem Confirmationis , non tot sortilegas , aut veneficas & magas sæculum nostrum experiretur , qui enim , inquit , hujus Sacramenti effectum non perceperunt , Diabolo facilè subjiciuntur , non habentes hoc robur , quo facilius ipsi resistent : ordinatur enim principaliter quidem contra hostes visibiles , tamen secundariò contra invincibiles .

Ad propositum verò nostrum dico satis probabile esse illam negligentiam esse mortalem tempore persecutionis , & præcipuè illis qui versantur inter hæreticos , ubi quotidiana sunt pericula perversionis , cùm ad hoc per se primò hoc Sacramentum sit institutum .

Sic tenet Sylvius ubi supra , & est sententia multorum Antiquorum , præsertim Durandi in 4 dist. 7 quæst. 1. Turrecremata c. 1. de consecrat. dist. 5. Et Waldensis & Paludani quæst. 2. Et Petri de Soto in aureo suo tractatu de institutione Sacerdotum .

Ratio autem est . Quia magna est temeritas , & præsumptio de suis viribus , negligere hoc tam exquisitum munimen tempore , & loco persecutionis , quo periculum esset aut fidem abnegandi , aut erubescendi confiteri quando opus esset .

Imo

Imo cenferi deberet talis negligentia virtua-
lis contemptus illius Sacramenti , ad illum
finem singulariter instituti. Unde Sanctus
Cyprianus Epist. 54. ait : *Contra rationem est
sine armis ad pugnam accedere.*

Hoc etiam videntur convincere argu-
menta præcedenti articulo objecta , maxi-
mè illa tanta sollicitudo Apostolorum , pro
Confirmatione fidelium recenter conver-
sorum. Et expectatio adventus Spiritûs an-
tequam Apostoli se persecutionibus auderent
exponere. Per hoc autem Sacramentum gra-
tia Sancti Spiritûs ad eundem finem confer-
tur. Ac proinde hoc planè videtur necessa-
rium esse illis qui continuò versantur inter
hæreticos , aut illorum persecutionibus ex-
ponuntur.

ARTICULUS III.

*Virum conveniens sit , pueros confirmari
ante usum rationis, in locis missionis.*

IN primitivâ Ecclesiâ pueri statim post
Baptismum confirmabantur , uti testatur
Tertull. de Baptismo cap. 7. & 8. Et Rabanus
lib 1. instit. Cleric. cap. 10. Alcuinus de Ec-
clesiast. Officiis c. de Sabbatho sancto. Et
omnes

omnes Ecclesiastici Historici illius temporis, præcipuè Baron. ad an. 371.

Hujus consuetudinis potissima ratio erat, quia magnæ tam pueris, quàm adultis imminabant persecutiones. Tum etiam quia extra mortis periculum tam parvulis, quàm adultis bis tantùm in anno, videlicet in Paschate & Pentecoste conferri solebat Baptismus, quibus temporibus adesse solebant Episcopi (qui tunc pauci erant) & hâc occasione statim post Baptismum offerebantur pueri confirmandi. Postmodum verò aucto numero fidelium, & cessante persecutione, introductum fuit baptizare omni anni tempore, quia tunc non semper aderant Episcopi. Et sic cœptum est differre Confirmationem ad tempus magis commodum Episcopis. Tandem etiam mos invaluit expectare usque ad plenum usum rationis, qui cùm regulariter incipiat haberi circa septimum annum, eo usque differebatur, tum ut majori cum fructu, scilicet per proprios actus disponerentur, cum cognitione tantî Sacramenti: Tum ut melius susceptæ Confirmationis recordarentur, ne per oblivionem contingeret bis confirmari, quod est illicitum, propter impressionem characteris.

Nihilominus tamen prudenter potest illud tempus præveniri, maximè si usus rationis illos annos præveniat.

2. Ut accipiatur occasio dum adest Episcopus, quæ alioquin non tam citò offerretur.

& ideo
copus

3. S

metur

ri, ne

consec

4

siderat

quand

est ma

tioner

In

hæreti

habitâ

mentu

non p

nec p

nire p

vel m

ctum

tur ho

num

error

veni

est ut

to gra

robur

In ho

Eccle

fereb

eund

&

& ideo consuevit hoc fieri tempore, quo Episcopus diocesim suam personaliter visitat.

3. Si pueri sint valetudinarij, ac proinde timetur quod ad dictam ætatem non sint victuri, ne sic priventur illo gratiæ augmento, & consequenter etiam gloriæ.

4. Ubi talis est mos Ecclesiæ ut nullâ consideratâ ætate confirmantur; melius tamen quando nihil obstat, differtur, ut sicut dictum est majori cum fructu per propriam dispositionem, & actualem devotionem suscipiatur.

In locis autem missionis inter infideles & hæreticos convenienter in quacumque ætate, habitâ occasione conferendum est hoc Sacramentum, tum quia unicus tantùm Episcopus non potest multoties circuire omnes pagos, nec pueri possunt in magno numero convenire propter pericula, & persecutiones. Tum vel maximè quia in illis locis, uti supra dictum est, major est necessitas, ut præveniantur hoc spirituali robore; quia etiam ante plenum usum rationis facilè pueris instillantur errores, qui dum ad annos discretionis perveniunt, fortiter inhærent; ac proinde bonum est ut tempestivè confirmantur pueri augmento gratiæ huic Sacramento propriæ, quod ad robur animi præcipuè in fide est institutum. In hoc sunt quodammodo in statu primitivæ Ecclesiæ, in quo statim post Baptismum conferebatur. Utinam autem fideles in missione eundem etiam haberent fervorem, qui in illo

N

primo

primo statu, in quo tot fuerunt martyres, in qualibet ætate vigeat. Nec refert quòd majori cum fructu suscipiatur per propriam dispositionem, melius est enim illud gratia augmentum certò habere, licet in minori intentione, quàm per periculosam dilationem sæpè illo carere, aut exponi discrimini perversionis. Parentum autem est & Patrum pueros post usum rationis memores reddere hujus Sacramenti suscepti, ne per ignorantiam iteretur.

Advigilent igitur tam Pastores quàm Missionarij ut bene inculcent parentibus, quàm magnæ utilitatis sit, imo necessitatis in illis partibus, pueros tempestivè tradere confirmandos.

ARTICULUS IV.

Vtrum Sacramentum Confirmationis præcedere debeat alia Sacramenta.

DE Baptismo nulla est difficultas, cum ipse sit janua omnium Sacramentorum, ac proinde præcedere debet tam hoc Sacramentum, quàm reliqua.

De Eucharistia verò idem videtur tenere Dominicus Soto in 4. dist. 1. q. 6. art. 2. ad 3. licet

licet non clarè hoc habeat, ab aliquibus ta-
 men pro illa sententia citatur. Fundamentum
 autem illius sententiæ sibi objicit S. Thomas
 3.p.q.65.a.2. Eucharistia est spirituale nutri-
 mentum, Confirmatio autem comparatur
 augmento. Nutrimentum autem est causa
 augmenti, & per consequens prius eo. Ergo
 Eucharistia præcedere debet Confirmationem.
 Respondet S. Doctor. *Ad tertium dicendum,*
quod nutrimentum & præcedit augmentum sicut
causa ejus, & subsequitur augmentum sicut con-
servans hominem in perfecta quantitate & vir-
tute, & ideo potest Eucharistia præmitti Confir-
mationi, ut Dionys. facit in lib. Celest. Hierarch.
c. 3. & 4. Et potest postponi sicut Magister facit
in 4. sententiarum dist. 7. & 8.

Alij autem se fundant in ritu primitivæ
 Ecclesiæ, quando etiam pueris statim post Bap-
 tismum dabatur S. Eucharistia, etiam longo
 tempore, quando Confirmatio differebatur.
 Sed nec ex hoc aliquid convincitur, quia sicut
 dictum est, etiam solebat Confirmatio dari si-
 mul cum Baptismo, & post illā S. Eucharistia,
 ut magis credibile est, utrumque autem jam
 abolevit, nec enim amplius Confirmatio, nec
 Eucharistia datur statim post Baptismum. Et
 regulariter Confirmatio confertur diu ante
 S. Eucharistiam, quæ propter dignitatem dif-
 ferri solet non tantum ad annos usûs rationis,
 sed ad annos perfectæ discretionis. Absolutè
 tamen potest aliter fieri; Sacramentum
 N 2 enim

enim Confirmationis non est omnino necessarium, sicut est Eucharistia, ac proinde hæc sumi potest, non susceptâ Confirmatione.

Major difficultas est de Sacramento Ordinis propter decretum Conc. Tridentini sess. 23. c. 4. de Reform. ubi dicitur: *Primâ Tonsurâ non initiuntur qui Sacramentum Confirmationis non susceperint*, Sed passim omnes Doctores negant in illis verbis contineri præceptum aliquod, nisi fortè directum ad Episcopos ordinantes qui eâ in re debent ad vigilare, quos puto graviter peccare si aliter fecerint.

Objicies: Per susceptionem Ordinis saltem Diaconatûs & Sacerdotij ordinatus fit quodammodo dux militiæ Christianæ, cum autem per characterem Confirmationis fideles fiant milites Christiani, videtur incongruum aliquem fieri ducem militiæ, antequam miles sit. Resp. Hinc tantùm sequi incongruentiam aliquam, quam libenter admittimus,

---

ARTICULUS V.

Vtrùm amentes Confirmandi sint.

Distingendum est de amentibus perpetuis, qui numquam ad usum rationis pervenerunt.

DE
perven
turi sunt
usum ra

Quoa
a. 8. § En
firmand
Sacram
quam p
confessi
videatur

Aliter
etiam il
jus exta
tem ca
tualis cr
bit. Ta
quem a
Nec ef
cramen
statim p

Quo
habuer
possit,
petierin
amenti
velle in
subsidii
petierin
etione.
licet et
cogitav

pe

pervenerunt, nec regulariter unquam perventuri sunt. Et de amentibus qui post habitum usum rationis in amentiam inciderunt.

Quoad primos tenet Soto 4. dist. 7. q. 1. a. 8. §. *Enascitur* ex Marsilio, tales non esse confirmandos, licet, si confirmentur, sit validum Sacramentum; & in hoc fundatur quod nunquam possint gratiâ Confirmationis in fidei confessione fungi. Præterquam quod magna videatur esse irreverentia.

Aliter tamen tenendum est; videlicet quod etiam illi confirmari possint; Tum quia nullum jus extat quo hoc prohibeatur. Tum quia saltem capaces sunt illius augmenti gratiæ habitualis cui major gloria in cœlis correspondebit. Tametsi nunquam illo augmento per aliquem actum confessionis fidei uti poterunt. Nec est major irreverentia in ipsis ad hoc Sacramentum, quàm in pueris erat quando olim statim post baptismum confirmabantur.

Quoad alios amentes qui usum rationis habuerunt, etiam dicendum est, quod conferri possit, licet etiam ante amentiam hoc non petierint, dummodo non fuerint infideles ante amentiam. Quia quicumque fidelis censetur velle interpretativè omnia ordinaria salutis subsidia, licet dum possent, illa non expressè petierint. Sicut sæpè contingit in extrema unctio, quæ datur infirmis in phrenesim lapsis, licet etiam nullatenus petierint, aut de illâ cogitaverint.

ARTICULUS VI.

*Virum requiratur Patrinus qui confir-
mandum suscipiat.*

R Esp. Affirmativè. Quod probatur ex an-
tiquissimâ Ecclesiæ consuetudine & præ-
cepto, ut patet ex c. *in Catechismo* per Hig-
num Papam. Et sequenti c. *non plures* per
Leonem Papam. Et S. Thomas 3. p. q. 72.
art. 10. in arg. sed contra citat Innoc. Papam
c. *si quis ex uno* ubi dicitur: *si quis ex uno
conjugio filium, aut filiam alterius de sacro
fonte susceperit, aut ad Chrisma tenuerit &c.*
Unde infert: ergo sicut requiritur quod aliquis
baptizatum de sacro fonte levet, ita debet
aliquis teneri ad Sacramentum Confir-
mationis accipiendum.

Ratione etiam probat in corp. *Hoc Sacra-
mentum exhibetur homini ad robur, pugna
spiritualis, sicut autem aliquis de novo natus,
indiget instructore in his quæ pertinent ad conser-
vationem vite, secundum illud Heb 12. Patres
quidem carnales carnis nostræ habuimus erudito-
res, & reverebamur eos; Ita illi qui assumuntur
ad pugnam, indigent eruditioribus à quibus in-
struantur de his quæ pertinent ad modum certa-
minis. Et ideo in bellis materialibus constituuntur*

Duces

Duces &
Et propt
mentum
nâ spiri
per hoc S
spiritual
hoc Sacr
hoc spiri

Pecca
non ad
quam &
Ecclesia
de Bapt
tericus
pax. N
fidei,
pravita

Requ
matus,
dicitur
test ali
baptiza
dinatur
confir
firmati
non er
militiã
miles a
contra

Ter
fide in

Duces & Centuriones per quos alij gubernentur. Et propter hoc etiam ille qui accepit hoc Sacramentum ab alio tenetur, quasi per alium in pugna spirituali erudiendus, similiter etiam qui per hoc Sacramentum confertur homini perfectio spiritualis ætatis (sicut dictum est) ideo ille qui ad hoc Sacramentum accedit, sustentatur, quasi ad hoc spiritualiter imbecillis & puer.

Peccaret proinde mortaliter, qui Patrinum non adhiberet: eò quod ageret contra antiquam & semper observatam consuetudinem Ecclesiæ Nisi fortè (conformiter ad supradicta de Baptismo) non inveniretur alius quàm hæreticus, qui ad istud munus omnino est incapax. Non enim aptus est esse instructor veræ fidei, qui ab illâ transfuga est per hæreticam pravitatem.

Requiritur prætereà ut Patrinus sit confirmatus, prout habetur c. *In Baptismate*. Ubi dicitur *in Baptismate vel in Chrismate non potest alium suscipere in filiolum ipse qui non est baptizatus vel confirmatus*. Et expressè sic ordinatum est in Pontificali Romano, quòd non confirmatus non possit esse Patrinus in Confirmatione. Quod etiam ratio videtur suadere, non enim instructor potest congruè esse in militiâ Christianâ, qui in eadem ipse non est miles ascitus. Ac proinde graviter peccaret, qui contrarium faceret.

Tenetur autem Patrinus confirmatum in fide instruere, cum ad illum finem specialiter

assumatur. Nisi hoc à parentibus, aut tutoribus, aut aliis suppleretur.

Contrahitur spiritualis cognatio eo modo quo in Baptismo, conformiter ad Conc. Trid. sess. 24. c. 2. videlicet inter Patrum & Confirmatum, ejusque Patrem & Matrem. Et hoc licet Patrus non fuerit confirmatus, dummodo sit baptizatus, quia per solum Baptismum factus est capax spiritualis cognationis.

Tametsi autem non conveniat eundem esse Patrum Baptismi & Confirmationis, fieri tamen id potest si necessitas urgeat, ut habetur c. *In Catechismo* supra citato *In Catechismo, & in Baptismo, & confirmatione, unus Patrus fieri potest si necessitas cogit, non est tamen consuetudo Romana.*

Unum autem & non plures adhibendos esse colligitur ex Conc. Trident. ubi sup. cap. 2. dicens *Tenentem* in singulari, postquam pluraliter de Patribus Baptismi fuisset locutum.

ARTICULUS VII.

De Cæremoniis quibus Ecclesia nititur in collatione Confirmationis.

Nolo hinc agere de illis Cæremoniis quæ adhibentur in consecratione Chrismatis,

tis, quæ licet ab sunt my a. 12. E to Conf ribus la de illis q Pastores tempus lum inst omnia e Solu ris 3. p Sacram robur sp versario conveni fronte, p signo cr. debet esse autem l nifesta l linitur manife & Apo manife Secund fessione ter tim tem s propter

tis, quæ ab Episcopis fit in cænâ Domini, quæ licet ab hæreticis derideantur, plenæ tamen sunt mysteriis quæ tam à Suarez 3. p. q. 72. a. 12. Et à Bellarmino tomo 3. de Sacramento Confirmationis c. 13. quàm ab aliis Doctoribus latè describuntur. Solum autem agam de illis quæ in ipsâ Confirmatione adhibentur. Pastores autem & Missionarij præviè ante tempus quo ab Episcopo conferenda est, populum instruant, ut majori utilitate & devotione omnia exerceantur.

Solum autem utar verbis Angelici Doctoris 3. p. q. 72. a. 9. ubi sic discurrit: *In hoc Sacramento homo accipit spiritum sanctum, ad robur spiritualis pugne, ut fortiter etiâ inter adversarios fidei, Christi fidem confiteatur. Unde convenienter signatur Chrismate signo crucis in fronte, propter duo. Primò quidem, quia insignitur signo crucis, sicut miles signo ducis. Quod quidem debet esse evidens & manifestum: Inter omnia autem loca corporis humani, maximè frons manifesta est, quæ quasi numquam obtegatur, & ideo linitur confirmatus chrismate in fronte, ut in manifesto demonstret se esse Christianum, sicut & Apostoli post acceptum Spiritum sanctum, se manifestaverunt, qui prius in canaculo latebant. Secundo quia aliquis impeditur à liberâ confessione nominis Christi propter duo, scilicet propter timorem & verecundiam. Vtriusque autem signum maximè manifestatur in fronte propter duo; scilicet propter propinquitatem*

N 5

imagina-

imaginationis, & propter hoc quod Spiritus à corde directè ad frontem ascendunt. Vnde vercundati erubescunt, timentes autem pallefcunt, ut dicitur Ethic 4. Et ideo in fronte signatur Chrismate, ut neque propter timorem, neque propter erubescenciam nomen Christi confiteri pratermittat.

Sequuntur deinde preces. Et datur confirmato pax, in signum acceptæ gratiæ Spiritus sancti, cuius effectus est pax.

Uterius Episcopus leviter cædit Confirmatum in maxillâ, & dicit ipsi: *Pax tecum* quo significatur quod armare se debeat confirmatus, ad injurias pro Christi fide fortiter perferendas.

Vitta autem linea quâ frons confirmati obligatur, ad alium nullum finem deservit, quàm ad reverentiam S. Chriſmatis, ut non temerè abstergetur aut abluatur, sed exsiccecur. Quæ Cæremonia omninò servanda est, ut insinuat S. Thomas 4 dist. 7. q. ult. art. ult. Circa tempus autem illam sic gestandi, nihil determinatum est. Ac proinde servanda singularum Ecclesiarum consuetudo.

Omnes prædicti ritus seu Cæremonix non sunt quidem de necessitate Sacramenti, servandæ tamen sub peccato mortali, propter antiquam & semper servatam consuetudinem Ecclesiæ,

ARTICULUS VIII.

Virum Chrisma debeat singulis annis renovari.

HÆc quæstio potest intelligi vel de necessitate præcepti tantum, vel de necessitate essentiæ, ita ut invalidè conferretur Sacramentum Confirmationis Chrismate veteri

Pro quo opus est examinare quidnam de innovatione Chrsinatis ab Ecclesia decretum inveniatur. Citatur ab aliquibus c. *Presbyteri* de Consecr. & sequens c. *omni tempore*, sed in illis decretis nihil aliud habetur, quam quod Presbyteri sive Pastores debeant ante Paschæ solemnitatem Chrisma petere, nullâ factâ mentione quòd hoc facere debeant singulis annis: nisi in Conc. Carthag 4. c. 36. ubi sic habetur: *Presbyteri qui per Diœceses Ecclesias regunt, non à quibuslibet Episcopis, sed à suis, nec per juniorem Clericum, sed omni anno, aut per seipsos, aut per illum qui sacrarium tenet, ante Pascha solemnitatem Chrisma petant.*

Clarissimè autem hoc expressit Fabianus Papa in 2. Epistola ad Episcopos Orientales quæ videri potest apud Carrança in Summa

Conciliorum pag. 18. & refertur c. *litteris vestris* dist. 3. de consecr. *Litteris vestris inter cetera insertum invenimus, quosdam religionis vestra Episcopos, à vestro nostroque ordine discrepare, & non per singulos annos in Coena Domini Chrisma conficere. Errant verò qui talia excogitant, & mente vesanâ potius quam rectâ sentientes, hoc facere audent, sicut enim ipsius diei solemnitas per singulos annos est celebranda, ita ipsius S. Chrismatis confectio per singulos annos est agenda, & de anno in annum renovanda, & fidelibus est tradenda, quia novum Sacramentum est, & per singulos annos in jam dicta die innovandum, & vetus in Sanctis Ecclesiis est cremandum: ista à Sanctis Apostolis & successoribus eorum accepimus, & vobis tenenda mandamus. Ex quibus ut certum habemus, illam innovationem esse saltem de præcepto; ac proinde mortaliter peccaret, qui extra casum necessitatis veteri Chrismate uteretur.*

Nihilominus non est de necessitate essentiae hujus Sacramenti. Tum quia hoc valde accidentale & extrinsecum est Chrismati, quod sit vetus plurium annorum, aut unius tantum anni: cum per hoc non perdat suam benedictionem seu consecrationem; res enim semel consecrata, manet sacra, quamdiu non corrumpitur.

Tum etiam quia Concil. Florentinum assignans materiam Confirmationis, tantum
dicit

dicit quod n
fectum

Ex v
tur, d

Nec di

libus p

esse de

si novu

ti Rep

quod a

discrep

cessitas

sine pe

Vide

tum: r

non pe

Sed

Epistol

ubi su

quod n

perire.

erraren

sentire

Nih

in quib

vel pe

tur in

beri p

Episco

solum

dicit quod sit Chrisma, nihil determinando quod novum debeat esse, eodem anno confectum.

Ex verbis etiam Fabiani Papæ hoc colligitur, dum dicit: *Et vobis tenenda mandamus.* Nec dicit illos qui ab illis Episcopis Orientalibus per vetus Chrisma erant confirmati, esse denuò confirmandos, quod fieri debuisset, si novum Chrisma esset de essentiâ Sacramenti. Reprehendit autem solùm illos Episcopos, quod ab ordine seu consuetudine Ecclesiæ discrepant. Superest videre quænam sit necessitas, in quâ licitum sit uti veteri Chrismate sine peccato.

Videtur autem quod hoc numquam sit licitum: si enim aliqua esset necessitas, esset quia non posset singulis annis balsamum haberi.

Sed hoc non sufficere colligi potest ex illâ Epistolâ Fabiani, quia (ut refert Carranza ubi sup.) illi Episcopi per hoc se excusabant quod non possent singulis annis balsamum reperire. Et nihilominus Papa illos arguit quod errarent, & vesanâ mente potius quàm rectâ sentirent.

Nihilominus judico illis locis remotissimis in quibus vel deficit Chrisma consecratum, vel per infideles ablatum est, aut non invenitur in aliquo casu balsamum, nec aliunde haberi potest longo tempore: licitè posse uti Episcopum veteri Chrismate, ratio est: quia solum obstaret præceptum Ecclesiæ, quod in

casu gravissimæ necessitatis non obligat, uti nec alia ejus præcepta. Nec refert quod Sacramentum Confirmationis non sit de necessitate mediæ ad salutem: Quia ut supra diximus in locis ubi degunt Catholici inter hæreticos aut alios infideles, est valde necessarium pro firmitate in fide. Qui casus fortè non erat in illis partibus Orientalibus de quibus Fabianus Papa agebat. Aut erat negligentia illorum Episcoporum, quod suo tempore balsamum non procurarent.

Utrùm autem balsamum pertineat ad essentiam materiæ hujus Sacramenti, multi negant, videlicet Cajet. 3. p. q. 72. a. 2. Et Soto in 4. dist. 7. q. 1. a. 2. Victoria de Confirmatione n. 41. Estius in 4. dist. 7. §. 8. Et multi alii quos citat & sequitur Verricelli de Apost. Miss. q. 127. a. 8. ubi latè hoc tractat, unde tam propter tot Doctorum auctoritatem, quàm propter rationes quas afferunt, hoc est probabile. Probabilior tamen & tutior est contraria, quæ conformis est S. Th. 4. contra gent. cap. 60. & in 4. dist. 7. q. 1. a. 2. quæst. 2. Et 3. p. q. 72. a. 2. Et est Paludani in 4. dist. 7. q. 1. a. 2. Bellarmini, Suarez, Petri Soto lect. 2. de Confirm. Silvii 3. p. q. 72. a. 2. Nugnus ibid. a. 3. Et Ledesma. Quorum potissimum fundamentum est in Conc. Florent ubi expressè pro materiâ Confirmationis ponitur Chrisma confectum ex oleo, quod nitorem significat conscientiæ, &

bal.

balsam
Sic eti
confect
miter a

Quis

Sup
stru
teriæ hu
Quæ est
a. 3. u
aliquæ r
secratic
Extrem
Baptism
Et ad h
ab ipso
clesiâ p
constat
hoc un
Ager
lationis
quod or
dubitar
mas 3.

balsamo quod odorem significat bonæ famæ. Sic etiam habetur in Catechismo Romano confecto ex ordinatione Pontificis, conformiter ad Conc. Tridentinum.

ARTICULUS IX.

Quis sit Minister Sacramenti Confirmationis.

Supponimus contra Cajetanum, Ministrum consecrationis Chrismatis seu materiæ hujus Sacramenti, solum Episcopum esse. Quæ est expressa sententia S. Thomæ 3. p. q. 72. a. 3. ubi postquam pulchrè docuerat, cur aliquæ materiæ Sacramentorum requirant consecrationem, videlicet Confirmationis & Extremæ Unctionis & non aliorum videlicet Baptismi & Eucharistiæ; Ad 3. expressè dicit. *Et ad hoc materia Sacramenti consecratur, vel ab ipso Christo, vel ab Episcopo qui gerit in Ecclesiâ personam Christi.* Et ulterius inde hoc constat, quod non legatur quod Ecclesia in hoc unquam dispensaverit.

Agendum est igitur solum de Ministro collationis hujus Sacramenti. Certum autem est, quod ordinarius Minister sit Episcopus de quo dubitari non potest. Quod ostendit S. Thomas 3. p. q. 72. a. 11. ex Eusebio Papa c. *manus*

manus dist. 5. de consecr. ubi dicitur: Manus quoque impositionis Sacramentum, magnâ veneratione est tenendum, quod ab aliis perfici non potest, nisi à summis Sacerdotibus: nec tempore Apostolorum ab aliis quàm ab ipsis Apostolis legitur aut scitur peractum esse, nec ab aliis quàm qui eorum tenent locum unquam perfici potest, aut fieri debet; nam si aliter presumptum fuerit, irritum habeatur & vacuum, & inter Ecclesiastica numquam reputabitur Sacramenta. Hac habet S. Thomas in arg. sed contra.

In corpore autem pulchram dat convenientiam; quam in ipso lector videre potest.

Nihilominus ex summi Pontificis commissione, à simplici Sacerdote conferri potest; quod ibidem docet S. Thomas ad 1. ubi dicit: *Papa in Ecclesiâ habet plenitudinem potestatis, ex quâ potest quadam quæ sunt Superiorum ordinum committere quibusdam inferioribus, sicut quibusdam Presbyteris concedit conferre Minores Ordines; quod pertinet ad potestatem Episcopalem, & ex hac plenitudine potestatis concessit B. Gregorius Papa quod simplices Sacerdotes hoc Sacramentum conferrent, quamdiu scandalum tolleretur. Verba autem Gregorij adducit in 1. argum. Et habentur c. Pervenit quoque, ubi dicitur: Pervenit quoque ad nos quosdam scandalizatos fuisse, quod Presbyteros tangere Chrismate eos qui baptizati sunt, prohibuimus: & nos quidē secundum veterem usum Ecclesiæ nostræ fecimus; sed si de hac re aliqui contristantur; ubi Episcopi*
desunt,

desunt, 1.
tos Chri
storian
Sæpius
fuit con

Expr
rentinu
ordinar
Episcop
per Apo
nabili
Sacerdo
admini
Idem
sess 7. c
ordina
copum
alius r
legatio

AN E
10

C E
r

desunt, ut Presbyteri etiam in frontibus baptizatos Chrismate tangere debeant, concedimus. Historiam autem describit Baronius ad an. 594. Sæpius autem id ipsum pro partibus Indiarum fuit concessum

Expressè etiam hoc confirmat Concil. Florentinum, in quo postquam decretum erat ordinarium ministrum hujus Sacramenti esse Episcopum, dicitur: *Legitur tamen aliquando per Apostolica sedis dispensationem, ex rationabili & urgente admodum causâ simplicem Sacerdotem, Chrismate per Episcopum confecto administraffe confirmationis Sacramentum.* Idem etiam colligitur ex Conc. Trident. sess 7. de Confirm. can. 3 ubi dicit Ministrum ordinarium Confirmationis esse solum Episcopum. Non autem dixisset *Ordinarium*, si alius nullus posset extraordinarius esse ex delegatione Pontificis.

ARTICULUS X.

An Episcopus in partibus Missionis interdum etiam cum periculo vite Confirmationem conferre debeat.

Certum est quod sit obligatio Episcoporum sæpius Sacramentum Confirmationis

nis conferendi in suis diœcesibus , cum ad hoc teneantur ratione officii sui, ac proinde graviter peccarent hoc negligendo Ita Suarez 3. p. q. 72. disp. 38. sect. 2. Et Sylvester v. Confirmatio, & alii. Quia cum sit Pastor, teneatur oves pascere non tantum in eis quæ absolute sunt necessaria ad salutem, sed etiam in his quæ notabiliter conducunt ad subditorum spiritualem utilitatem, & quæ ad hoc à Christo Domino sunt instituta; quæ proinde ab ipsis ovibus justè possunt desiderari, & à suo Pastore exigì, maximè cum ipse solus hoc Sacramentum conferre possit & hoc semel tantum, cum non possit iterari.

Tantò autem hæc obligatio major est, quantò major est hujus Sacramenti suscipiendi necessitas, nunquam autem major esse potest, quàm in partibus infidelium seu hæreticorum cum quibus conversantur, & propter illorum persecutiones & graviores tentationes; Quapropter supra docuimus, in illis locis non tantum hoc Sacramentum esse utile, sed planè necessarium.

Sæpè etiam contingit aliquos ad fidem converti, qui robore Spiritus S. indigent ut in fide perseverent. Imo hanc necessitatem vocat Verricelli quæst. 128. num. 7. quodammodo extremam, quia, inquit, quando tota aliqua communitas, regnum, aut Provincia versatur in magnâ necessitate, ista necessitas est extrema, respectu aliquorum. In extremâ autem,

DE CONFIRMATIONE. 301

autem, imo gravi necessitate incumbit Pastori succurrere ovibus, ponendo etiam animam pro ipsis, si ita opus fuerit, ne tanquam mercenarius fugiat, dum videt lupum venientem, quasi non pertineat ad ipsum de ovibus. Hinc facile colligi potest non esse timenda pericula saltem bonorum temporalium, aut exilii aut similium.

Quærere proinde debet occasionem ut toties quoties commodè potest hoc Sacramentum administret, ut sic etiam pueri ad usum rationis pervenientes, hoc spirituali robore præmuniantur, contra falsas doctrinas & perversionem; Et adulti recenter conversi stabiliantur in fide.

Advertere etiam debent ut hoc Sacramentum debitâ cum reverentiâ conferatur, nec aliquid, quod usus Ecclesiæ quoad ritus & ceremonias exigit, omittatur. Monere etiam debet Episcopus Pastores & alios Missionarios ut tempestivè confirmandos instruant, ut hoc Sacramentum cum fructu percipiant.

TRAC-